

ר"ח תמוז תשפ"ה (27.6.25)

מחוות פרידה של בנות צהלי לקבוצת יבנה.
המיקום: במתחם האשפה מול הבית של צהלי, על הקיר מצד דרום.

בנות בית בקבוצה יוצרות פרפרים בהדרכתה של דנה ברוכי.

שבת פרשת קרח

הדלקת נרות - 19:32, יציאת השבת - 20:34

גיליון 1668

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין מקדימים בבית הכנסת

שיעור "בין המניינים" - הרב אילעאי

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

שעת "מנחה קטנה" כשעת הדלקת הנרות.

מנחה בימות החול בבית הכנסת - בשעה 17:40

שיעורי השבת:

לאחר תפילת מוסף

קובי שטיין

17:30

הרב אילעאי
"מנהג ישראל דין
הוא?"

במהלך התפילה, לאחר התפילה לשלומם והשבתם של החטופים, נאמר מזמור כ' מתהילים.

מזל טוב!
♡♡♡

אט ותלוי באייבטר
אספרת עפרוני
ולכל החמולה
זהולדת הנכדה / הנינה
בת אצור וענא

ברכה כפולה לחנה שבט
זהולדת נינה
נכדה אורי וצביה
בת אסוריה ותחיה
ונין, נכד אסאליק ונסה
בן ליחי ונסאה.

להתראות בשנחות

- מסיבת בת המצווה של מעיין אריכא תתקיים, אי"ה, ביום שני, י"א בתמוז (7.7)

לא כל המהפכות שוות

פרשת קרח

מנת לסייע לנזקקים ולקדם שוויון אמיתי, אלא לצרכי קידום האינטרסים הפרטיים שלו. לפי המדרשים, הוא ערער על סמכותו של משה כיוון שביקש גדולה לעצמו, בין אם משום שכן דודו הפך לנשיא במקומו (לפי מדרש תנחומא) ובין מכיוון שראה בנבואה כי עתיד לצאת ממנו שמואל (לפי מדרש במדבר רבה), בין הפרשנים ישנה תמימות דעים שמניעיו לא היו טהורים.

אדמונד ברק ודאי היה פוסל מלכתחילה את גישתו של קרח, המנסה לחתור תחת הסדר הישן ולחולל מהפכה בסמכות ההנהגה אבל מעניין לשאול האם תומאס

אין היגיון לחתור תחת הסדר הישן במקרה בו ישנו מנהיג דוגמת משה.

פיין היה תומך במהפכה שמציע קרח כפי שתמך במהפכה הצרפתית? האם ניתן לראות את הרפורמה של קרח כלגיטימית, לפי האסכולה הרואה בשוויון ערך המתגבר על חשיבותה של המסורת?

יתכן כי המקרה של קרח הוא המקום בו מתלכדות הגישות השונות לכדי קונצנזוס. אפילו פיין לא היה תומך בקרח, שכן הוא אינו סבור כי יש לחולל מהפכה רק לשם המהפכה. אין היגיון לחתור תחת הסדר הישן במקרה בו ישנו מנהיג דוגמת משה. המהפכה נדרשת כשיש שלטון מושחת או מדכא שיש להחליפו. משה מבהיר לנו בפסוק אחד כי אין ראוי להנהגה יותר ממנו: "לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעתי את אחד מהם". משה מעולם לא חיפש טובת הנאה לעצמו, ולא נאחז בהנהגה עבור מנעמי השלטון.

הרצון לחולל שינויים הוא מבורך, ופעמים רבות הוא ממש נצרך. אבל אולי פרשת קרח מלמדת אותנו שלפעמים אין צורך לשנות. לפעמים, כשהמצב טוב, עדיף פשוט להסתכל על מה שיש ולהעריך את הקיים.

בספרו "הפולמוס הגדול" מסביר יובל לוי כי ההבחנה הפוליטית המקובלת של "ימין" ו"שמאל" החלה בעצם מסדר ישיבתן של הסיעות השונות באספה הלאומית הצרפתית. הוא מבהיר כי המחלוקת הרעיונית בין הצדדים התבטאה בעיקר דרך פולמוס עקרוני בין שני הוגי דעות ידועים וביחסם אל המהפכה הצרפתית. מהעבר האחד, הפילוסוף האירי

אדמונד ברק, המבקר את האופן בו התנהלה המהפכה בחיבור בשם "הרהורים על המהפכה הצרפתית". בחיבור הוא מותח ביקורת על הרצון לבצע שינוי

בחברה על ידי הרס הסדר הישן. לטעמו, גם אם נדרשות רפורמות בחברה, אי אפשר להתעלם מהמסורת הנהוגה ויש לחולל את השינוי באופן מתון, המתחשב בעבר, בלי לשרוף הכל.

מהעבר השני, הפילוסוף האנגלי תומאס פיין, המפרסם את הספרון "זכויות האדם" כתגובה לחיבורו של ברק. לטענתו, לבני האדם אין חוב לדורות הקודמים אלא לעקרונות של צדק, חירות ושוויון. במקרה של שלטון מושחת וחסר תקנה, הרס הסדר הישן זו דרכה של האנושות לעמוד על זכויותיה, והיא לא צריכה להתחשב בעבר כדי להדריך את התנהגותה בהווה.

אם כן, נהוג לראות באסכולות השונות כמייצגות את ההבדל בין גישה שמרנית לגישה פרוגרסיבית, בין הצורך במסורת לבין הצורך בשינוי. מעניין לבחון את המהפכה שמוצעת בפרשתנו, פרשת קרח, בראי הגישות הללו.

מקריאה פשוטה של הפרשה ניתן להסיק שקרח הוא מהפכן, לוחם צדק הנאבק בממסד המיושן לצורך קידום רעיונות של שוויון. אולם הפרשנות המסורתית מגלה לנו שמחלוקתו לא הייתה לשם שמיים. הוא לא השתמש בעושרו על

עברו את הליך ומשיכים בתרדיל

מתנדבים שהגיל לא עוצר אותם משירות מילואים

מיוחדים בתוך בסיסי צה"ל, במצב שהיה בימים האחרונים במבצע "עם כלביא", מערכת החינוך היתה בעצמה מושבתת.

מה גורם לך לחזור לזה כל פעם מחדש?

הילדים שלי. ומה שיגרום לי להמשיך במילואים כל עוד אוכל, זה כנראה יהיו הנכדים שלי - ההבנה הבסיסית שלא כל כך אוהבים אותנו בשכונה, ואנחנו חייבים לדעת לשמור ולהגן על עצמנו.

תפקיד בקיבוץ: מנהל משק

ימי מילואים: 140

תפקיד במילואים: אבטחה ביישובי העוטף

ראיתי את מערך המילואים הלחץ והמותש, שעובד מאוד קשה בעקבות מלחמת ה-7.10. לאחר מספר חודשים מתחילת המלחמה, פורסמו קריאות רבות לגיוס מילואימניקים נוספים, והצעתי את עצמי. לקח זמן עד שגייסו אותי, אבל באמצע השנה שעברה צורפתי לגדוד ששומר ביישובי העוטף. בשנה שעברה אבטחנו בנחל עוז, לפני שהתושבים חזרו לשם, ושימשנו ככיתת כוננות ביישוב, והשנה אני בכרמיה בשמירות וכוננות.

שילוב עם עבודה:

היה חשוב לי, שאוכל גם בזמן המילואים למלא, ככל הניתן, את התפקיד שלי בקיבוץ, וברור היה לי שאני לא יכול להתנתק לגמרי. לא חוכמה לצאת למילואים ו"שמישהו אחר יעשה את העבודה שלי"

- אתה גם באיחוד הצלה...

זה ממש "בקטנה". אם אני לא זמין אני לא נקרא, רק כשאני פה, אני כוון לפי הצורך.

למרות שהם פטורים משירות מילואים מפאת גילם, הם בחרו להציע את עצמם לפי צרכי הצבא, או נשארו ביחידתם בתפקיד אחר, ומתוגמלים בהתאם. כדי לאתר אותם נעזרנו בחוכמת ההמונים, לא מדע מדויק בכלל. לכן, אם פסחנו על מישור - ידעו אותנו.

עבודה בשגרה: בעמותת "גדולים במדים"

ימי מילואים: בכל זמן שיש איום על העורף

הישראלי. כ-300 ימי מילואים מה-7.10

תפקיד במילואים: קצין התנהגות אוכלוסיה

ביחידת המומחים של פיקוד העורף

התפקיד שלי הוא לחקור את התנהגות האוכלוסיה באירועים של נפילות רקטות וטילים, בדגש על אירועים שבהם היו פצועים או הרוגים רבים, ובנוסף לתחקר מקרים של כשלים או תופעות חריגות בעמידות המרחבים המוגנים מכל הסוגים הפזורים ברחבי הארץ. בתחילת מלחמת חרבות ברזל עסקתי בחקר האירועים שקרו ביישובי העוטף.

בנוסף היחידה עוסקת גם במתן המלצות כלליות לשיפור החוסן האזרחי (למשל כל סיפור האזרחים שהגיעו לישון בתחנות הרכבת הקלה ובחניונים בגוש דן). התחקירים שהיחידה שלי מייצרת עוברים ישירות לאלוף פיקוד העורף, ומתוכם הוא והקצינים שתחתיו מייצרים ומעדכנים את הנחיות ההתגוננות לציבור בישראל.

שילוב עם עבודה:

כיוון שהעבודה

הנוכחית שלי די

מסונכרנת עם מערכת

החינוך (אני משלב

תלמידים בעלי צרכים

אחרי ההרס בביה"ח סורוקה

עד מתי?

כל עוד אני מרגיש שאני תורם וגם הצבא חושב כך - אני שם. ברגע שלא אוכל להועיל - לא אשאר.

שילוב עם העבודה:

אני כל הזמן משלב את השירות, בעבודה. אם בשיחות טלפון או במחשב הנייד. ובכל מצב, דואג יום או יומיים בשבוע להגיע לעבוד. וכשאני חוזר לקיבוץ, קודם כל אני בא לעבודה, וזמן המשפחה שלי מצומצם מאוד. זה החלק הקשה. אני לא מתלונן... זאת הבחירה שלי.

על עזר הראל

עבודה: קליניקה לטיפול רגשי

תפקיד בצבא: רכזת משפחות בסיירת של חטיבת הנגב

ימי מילואים: במקביל לגיוס החטיבה. הייתי מינואר עד מרץ (כמעט 100 ימים), ובימי מבצע "עם כלביא".

תפקידי הוא לעמוד בקשר עם משפחות חיילי הגדוד שבעורף ולנסות לתת מענה לצרכים שלהן, החל מעזרה בשמרטפות, בארוחות, דברים ספציפיים לפי הצורך, תמיכה וסיוע במיצוי זכויות. ולא פחות חשוב - פשוט להיות אוזן קשבת. במקביל אני נפגשת גם עם החיילים עצמם כדי להבין את הצרכים של המשפחות בעורף.

שילוב עם עבודה:

כמטפלת רגשית בקליניקה שלי יש לי מטופלים שאני חייבת להיות בשבילם. לכן, כשאני במילואים, אני ממשיכה לעבוד גם בקליניקה במתכונת חלקית בשעות אחה"צ והערב ככל האפשר, כדי לצמצם את הפגיעה במטופלים הזקוקים לכך.

עבודה בשגרה: מנהל המדגריה

ימי מילואים: שני סבבים סה"כ 200 יום. וגם במבצע הנוכחי. צו לסוף יולי לעוד 110 יום.
תפקיד במילואים: חוליית שליטה בחט' 551

שירתתי במילואים בחטיבה 551 (עוצבת חצי האש) גדוד 697. לפני כחמש שנים עברתי לחש"לים (חוליות שליטה) של החטיבה, מאז - אני שם.

התפקיד:

כשהחטיבה מגיעה למקום מסוים - מכינים אותו - משפצים, מביאים ציוד. למשל מיד אחרי ה-7.10. הכנו לחטיבה את שטחי הכינוס, מגן ועוד. בזמן הלחימה עשינו כל מה שנתבקשנו, כולל פינוי פצועים, ליווי כוחות ואם צריך, אנחנו מלווים בג'רים ו-D9 לשטח הלחימה וממנו. בינואר, למשל ישבנו בטרמינל המעבר לציר נצרים, וכל פעם הכנסנו מיכליות מים, בויביות וכיו"ב. הג'רים עבדו קשה. פינונו אותם על בסיס יומי, כשהיה צורך, והעברנו לתיקון.

קשה?

כן... לפעמים קשה, אבל מתגברים. אני חושב שזו זכות. אם הייתי נשאר בבית היה לי קשה יותר. זה שיצאתי להיות עם החבר'ה בלחימה (לא בקו ראשון) והייתי איתם בכל מקום - נתן לי להרגיש שאני קצת עוזר.

עבודה בשגרה: מחנך כיתה י"ב

ימי מילואים: קצת יותר מ-300. ב-17.7 יוצא

לסבב של עוד 70 יום

תפקיד במילואים: לוחם בצנחנים חטיבה

צפונית, בניוד

תמונה עם ניר קנדל שהתנדב עם מושיק במילואים עד לפני זמן קצר

אנחנו אחראים על הניוד של כל האספקה של החטיבה: תחמושת, אוכל, ניווד כוחות, וחלילה גם העברת פצועים וחללים, כל מה שקשור לתזונה לוגיסטיות ואנושיות, שהחטיבה זקוקה לו. נוסעים גם באור וגם בשעות החשיכה.

הייתי בחטיבה הזאת מ-2002, וכשהגיע הפטור ממילואים נעשו התאמות מתפקיד של לוחם שהולך ברגל, ללוחם שמתנייד בגיפ.

שילוב עם עבודה

שילוב עם חינוך כיתה היה אתגר. יש לי צוות מדהים שחיפה עליי. השתדלתי בכל התקופה ללוות את התלמידים מכמה היבטים: ברמת הוויסאפ הכיתתי וגם בתקשורת אישית עם כל אחד ואחד

בווטסאפ ובטלפונים. השתדלתי לעשות ביקורי בית בביתם של כל התלמידים - כל זה במקביל לשירות המילואים.

מה מחזיק אותך במילואים?

אני רואה זכות ענקית להיות חייל בצה"ל.

בתקופה הזאת. גם כאב וגם כמחנך - זו דוגמא אישית יותר ראויה מכל שיעורי חינוך על המדינה. המעשים מעצימים את הדיבור. מה שמניע אותי הוא אהבה למדינה

ועוד דחף: הגשמת חלום. ב-2006 נולד יואב בכורנו, וישר מהברית נכנסנו למלחמת לבנון השנייה והיה לי חלום, ואני כפסע מהגשמתו - להיות בשירות פעיל וללבוש מדים יחד עם הבן שלי. שמתגייס בנובמבר השנה, ולהמשיך הלאה בזמן שגם בני משרת.

עבודה בשגרה: מנהל מפעל המזון

ימי מילואים: יום בשבוע

תפקיד במילואים: קצין המודיעין של חטיבת

"יפתח" (חטיבה 11)

שילוב עם עבודה

קשה ומאתגר מאד. לא הייתי מצליח לולא התמיכה מהבית, של איילת והילדים, מילוי מקומי על ידי שלמה נחליאל, מסירותה של הנבחרת היבנאית בהובלתו של יצחק ברוכי, וכן מאמץ גדול של כל המנהלים תחתיי. בשל מסירותם הנאמנה של כולם הצלחתי להתפנות למילוי תפקידי הצבאי.

עבודה בשגרה: מנהל יפה הוד

ימי מילואים: תפקיד דינמי לפי צרכי הצבא.
תפקיד במילואים: נהג בפלוגת תובלה
שממוקדת בהובלת טנקים ורק"מ כבד

בפלוגה משרתים מגוון נהגים כאשר רבים מהם מתנדבים מבוגרים יחסית. אחד מעמודי התווך של הפלוגה הוא משה (מוסא) פלד. משה הגיע לאחרונה לגיל 80 ולרגל יום הולדתו ארגנו לו בהפתעה טקס הענקת דרגת תא"ל על ידי הרמטכ"ל איל זמיר. הצטרפתי לפלוגה לפני כחצי שנה לאחר שעברתי השתלמות על מגוון המשאיות שמשמשות את היחידה.

הובלת טנקים היתה חלום ישן שלי. תמיד רציתי להצטרף לפלוגת הובלה. בעקבות המלחמה החלטתי יחד עם משפחתי שזה הזמן המתאים. בפגישה מקרית עם בן כיתה שלי מסעד הוא סיפר לי שהוא מתנדב בפלוגת הובלה והוא עזר לי להתקבל לפלוגה ומסייע לי להתחבר לחברים בפלוגה.

שילוב עם עבודה

עבודת המובילים מאוד דינמית, כאשר יש ימים ותקופות שיש המון עבודה, וישנם ימים רגועים יותר. נהיגה במוביל כבד דורשת ריכוז גבוה, ולכן קשה לבצע פעולות נוספות במקביל. אני משתדל להשלים את העבודה בהפסקות ובשעות הערב. אני חייב לציין את המנהלים שמולם אני עובד ואת הגיבוי שהם נותנים לי כאשר אני במילואים.

הייתי אמור להתגייס לחודש מילואים וההקפצה של אירן רק הקדימה לי את הצו בכמה ימים בודדים, כך שמבחינת הלוגיסטיקה הייתי כבר מוכן להיעדרות מהעבודה.

עבודה בקיבוץ: גד"שניק

תפקיד בצבא: רס"פ ביחידת חילוץ והצלה של פיקוד העורף
ימי מילואים: ב-10.7 - 3 חודשים ויותר בצו 8, ועוד פעמיים בתעסוקה מבצעית, לפי הצורך.
מנסה לדלל קצת את הנוכחות

במבצע האחרון הפלוגה שלי היתה במכון ויצמן וגם בנס ציונה. בתפקידי כרס"פ אני לא מחלף פיזית. אני בחפ"ק ודואג לרווחה, לארגון השטח, לציוד (אספקה והחתמות).

מיום חמישי באמצע הלילה, מיד אחרי האזעקה הראשונה, נקראנו להתייצב והתמקמנו באולפנת צביה בחפץ חיים. מנסים לשמור על כשירות ולהיות מוכנים. הזמן הוא קריטי. צריכים לצאת כמה שיותר מהר.

שילוב עם עבודה

אני "כבר זקן". אני מגייס את הפלוגה, ובימים הראשונים דואג לכל הציוד, ויש לי סגן רס"פ טוב שעושה את העבודה. וגם בשחרור אני עוזר עוד כמה ימים ואם יש משהו מיוחד - מגיע באמצע, ומנסה להשיג כל מיני דברים. ביום רביעי חזרתי לקיבוץ לתת יד בעבודה. אם יהיה צורך יקראו לי, וכשיגמרו - אעזור לחיילים להזדכות על הציוד.

עד מתי?

כל זמן שיש כוח ושאני יכול לתרום ולעזור בפלוגה - אני שם. מוכן. בכל פעם אני שואל מחדש האם צריכים אותי, ועדיין עונים לי שכן. כל זמן שאני יעיל אשאר ואמשיך עד שיבוא השלום.

חילוץ בגוש דן

מתוך דף הפייסבוק של הרב אילעאי

עשר את התפקוד שלי בזירה שהגענו אליה למחרת בבוקר. תודה חבר על גמילות חסד של שינה.

3. **ריח** - מסתבר שהאחוה והרעות מתארגנות מסביב לחוש הריח. מי שהריח ביחד איתך את ריח המוות הנוראי של אתר הרס יום אחר יום, הופך לאח וחבר שמבין מה עבר עליך בלי אומר ובלי מילים. זה ריח חזק, שחודר לעצמות ונצרב בנשמה. מי שלא הריח לא יבין. מי שהריח לא ישכח.

4. **מריה** - חמישה ימים ולילות חיפשנו אותה. כל חייל בגדוד הספיק בימים האלה להכיר את הטרגדיה של המשפחה שלה, את התמונה שלה ואת הסיפור שלה. הרגעים שבהם נשאו אותה חיילי האנו"ח באלונקה, ופלוגה שלמה ליוותה אותה בדממה, היו מהרגעים המצמררים שזכיתי לעמוד בהם. היא לא ישראלית ולא יהודיה, והיא נהייתה כמעט אחות של כל אחד ואחת מאיתנו.

5. **פוליטיקאים** - אלף פוליטיקאים הגיעו לבקר באתר הנפילה בבת ים - הנשיא ורוה"מ, שרים וח"כים, קואליציה ואופוזיציה. בחלק מביקורי הפוליטיקאים ממש התביישתי - כמו דוגמנים שעושים פוזות מביימות למצלמה מול אתר של אסון לאומי, הם ביקשו מיועץ התקשורת שליווה אותם לצלם שוב את הסצינה מזווית מחמיאה יותר שההרס נראה בה יותר בבירור, או עם ליווי של תגובות אחרות מהסביבה (מבויימות לחלוטין כמובן). פתאום הבנתי למה התכוון יוסף בורג שאמר שההבדל בין הר לשר הוא שהר נראה קטן מרחוק וגדול מקרוב, ושר בדיוק הפוך.

6. **עיריה** - וואו. אין מילים. שעתן הגדולה של

התגייסנו ביום ששי לפנות בוקר. גדוד חילוץ ותיק בגזרת גוש דן. רצה הקב"ה והתגלגלנו בשבועיים האלה לאירות נפילה והרס חסרות תקדים, שעד היום פגשנו רק בתרגילים ובתרחישים הדמיוניים. בין השאר נפלה בחלקנו האחריות העצומה לניהול אתר ההרס הגדול ביותר בתולדות פקע"ר בישראל - רב הקומות שקרס בבת ים וגבה את חייהם של 9 אנשים. 5 ימים ולילות עבדנו שם מסביב לשעון עד שמצאנו את הנעדרת האחרונה. 10 מחשבות משבועיים של מילואים מטורללים במיוחד:

1. **פלא** - שעתיים מהפעלת החייגן, עוד לפני שהשמש עלתה, היינו בשטח הכינוס כבר 80% מהגדוד. השאר הגיעו כמה שעות אחר כך. בלי התראה מראש, בשלוש לפנות בוקר, פשוט עזבו הכל ובאו. קראתי פוסטים נרגשים שמתפייטים על טיסות והפלגות החילוץ, כאילו מדובר באיזה מופת ייחודי של ציונות ואהבת הארץ. הדבר הכי טבעי בעולם הוא לרצות להיות בבית עם המשפחה שלך ברגע שפורצת מלחמה. הדבר הייחודי והמדהים הוא עשרות אלפי בני אדם שעושים את התנועה ההפוכה וברגע שפורצת מלחמה עוזבים את המשפחה והבית שלהם ויוצאים למילואים. זה פלא שאי אפשר להירגע מלראות אותו שוב ושוב.

2. **עייפות** - בשבוע הראשון כמעט ולא ישנו. מליל הגיוס שהיה חסר שינה, דרך אינספור אזעקות בשלוש לפנות בוקר, ואחריהן סריקות אירועים ונפילות, ועד אתרי הרס שעבדנו בהם מסביב לשעון. באחד הלילות קצין אחר התנדב לצאת במקומי עם החפ"ק ונתן לי לישון 4 שעות רצופות, הוא הפך לי את מצב הרוח מקצה לקצה ושיפר פי

הרשויות המקומיות. ראיתי עיריות לוקחות אחריות, מובילות, מתפקדות, דואגות, מחבקות. ראשי מועצה ועיר שרואים את עצמם כמשרתי ציבור ושליחי ציבור ולא מחפשים כוחנות וכבוד של "להוביל" ו"להנהיג". בדיוק הפוך מאלו שראיתי בסעיף הקודם. הפוליטיקה הארצית בדרך כלל מייאשת אותי, הפוליטיקאים המקומיים בשבועיים האחרונים מילאו אותי בתקווה.

7. **הלל** - בקבוצות הרבנים בווטסאפ התנהל השבוע דיון ער בשאלה האם ראוי לומר הלל על ההצלחה הצבאית המופלאה של מבצע "עם כלביא". מודה שלא היה לי פנאי לעיין ולצלול לדיון, אבל נוכח מראות ההרס והמוות שראיתי בשבועיים האחרונים, הדיון על אמירת הלל היה נראה לי הגזמה גדולה. על נסי חג החנוכה נאמר בגמרא "לשנה אחרת קבעום בהלל והודאה" - נראה לי שהחלטה לומר הלל צריכה לחכות לפחות ל"שנה אחרת". בינתיים הייתי מסתפק בהודיה צנועה יותר.

8. **אגו** - העבודה בפקע"ר מזמנת בכל יום אינספור "חבירות" - משטרה, כיבוי, מד"א, יחידות חילוץ, כוחות צבא אחרים ועוד ועוד. מידת ההצלחה שלנו הייתה כמעט תמיד ביחס הפוך לכמות ה"אגו" של הגורמים המשתתפים באירוע. ענווה היתה הבסיס

לכל הצלחה, גאווה ומשחקי כבוד הם אבות הכישלון.

9. **מתנדבים** - בכל זירה, בכל אתר, בכל עיר - הם הגיעו במאות. ארגוני חירום, כתות כוננות, יחידות חילוץ, מכינות, ישיבות, צעירים ומבוגרים. מנהלת אגף באחת העיריות סיפרה לי שהיא למדה לקח מאירועי העבר - "אני לא מפרסמת לאזרחים שאני צריכה מתנדבים. יש כל כך הרבה שאין לי מה לעשות איתם". לא ייאמן.

10. **די!** - זה סבב המילואים הרביעי שלי בשנתיים האחרונות. הפעם "רק" שבועיים. (יש לי חברים שעשו כפליים מאיתנו ובמשימות קשות ומסוכנות הרבה יותר). ה"קו" הבא שלנו כבר נעוץ ביומן בהמשך השנה (עוד 80 יום!). המחיר המשפחתי והזוגי אדיר, בלתי נסבל, מפרק ומפורר. העבודה, הפרנסה, הלימודים והחיים פשוט נחרבים. לא פחות. זה לא "עול", זה חורבן. הגרעין האיראני הוא סכנה גדולה ומדינת ישראל בחכמתה השכילה לטפל בה והלוואי שהיא מאחורינו. חלוקת נטל השירות בחברה הישראלית הוא סכנה קיומית גדולה לא פחות ואם לא נטפל בה בדחיפות לא תהיה לנו תקומה. אי אפשר יותר. אי אפשר יותר! אי אפשר יותר...

מרפאה

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה - 1221 דואל: mrkyavne@clalit.org.il

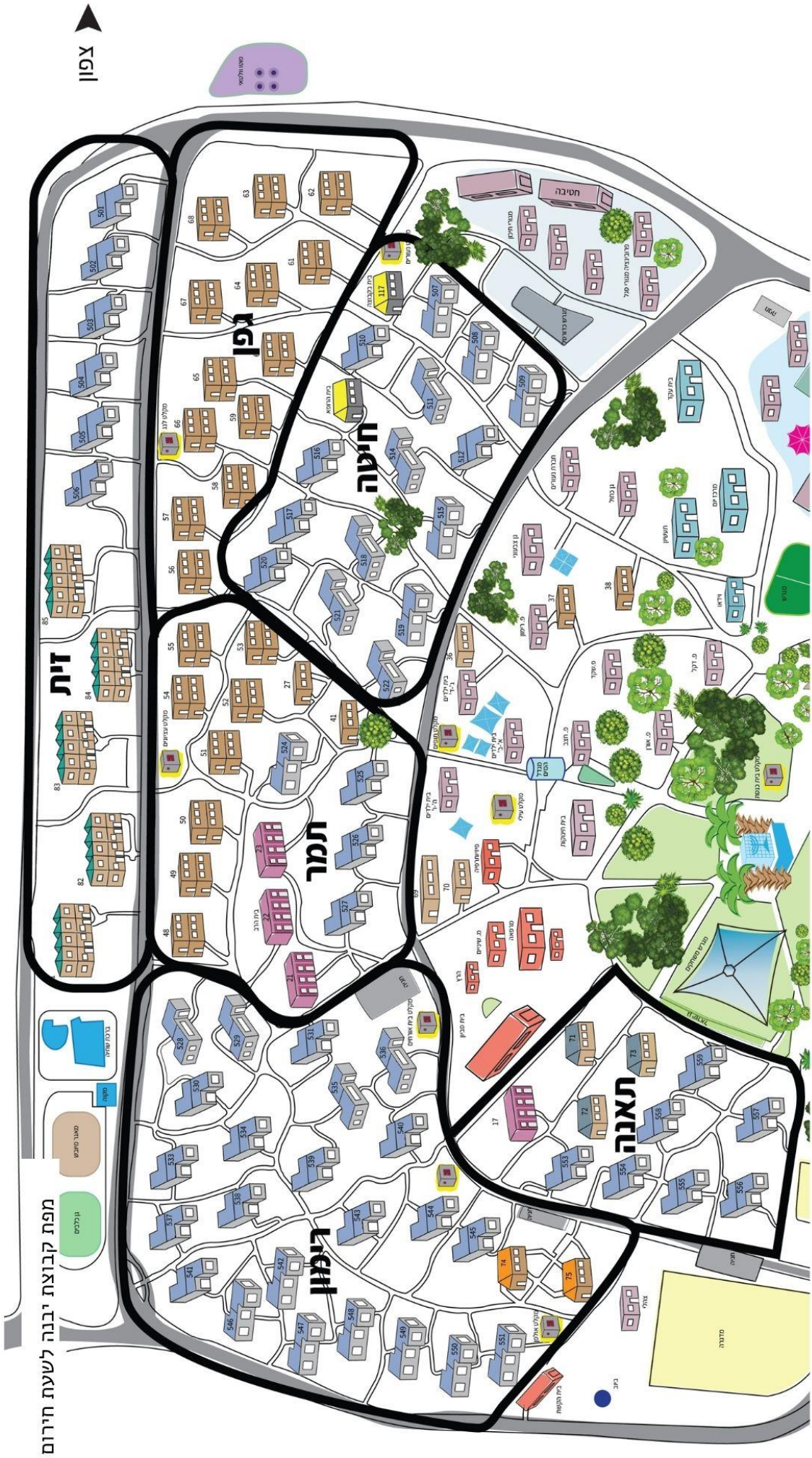
קבלה: אחיות - בבוקר 08:30-07:00 - בדיקות דם במרפאה ומקרים דחופים. **בצהריים בימים א'-ד'** 15:00-14:00, **וביום ה'** 18:00-14:00.

ד"ר מולא : יום א' 11:30-07:30, יום ב' 11:00-09:00, יום ג' 12:15-11:00, יום ה' 17:40-15:40.

ד"ר מיכל ברכה, כירורגית שד, תגיע ביום א' 13.7 בשעות 14:00-08:00, וביום ג' (15.7) שעות 18:00-13:00.

בריאות טובה, לווית המרפאה

מפת קבוצת יבנה לשעת חירום

צפון

לפני

שמי

רמ

תאנה

וואל

זית

מסוף אוטובוס
מחסה
פארק
שטח משחק

חסיבה

מסדה

בית

בית

בית

בית

בית

בית

בית

בית

בית

בית

בית

חוזרים הביתה, לעלומים

ומשם הסוף ידוע. עברנו פה, לצידכם, שנה וחצי בהן בירכנו על הרגע שהגענו לפה. אנו מקווים להשאיר מאחור תקופה של טלטלה, אך עם זאת יודעים כי אנו משאירים מאחור גם תקופה של חוויה בתוך קהילה מדהימה אותה זכינו להכיר במקצת. הושטתם לנו יד כשהיינו זקוקים לה, ונתתם לנו בית ומקום לאסוף את השברים ולהתחיל ריפוי. בכך הבנו על בשרנו את משמעות הברכה "שתזכו להיות בצד הנותן".

הכרנו קהילה שמתקיימת בה המון ערכות הדדיות, ובה הרגישו הילדים שלנו שוב בטחון וחופש להלך בשבילים.

קול פנימי עמוק קורא לנו לשוב אל המקום ממנו נפלטנו, אל המקום עליו נלחמנו ושוב שחף נפל. עברנו פה תקופת חיים משמעותית מאד, התחזקנו וגדלנו, וממקום זה אנו שבים לעלומים.

התכנון היה לסיים בקבוצת יבנה את שנת הלימודים ולעזוב בסוף יוני, אך כראוי לתוכניות נחמדות, ובטח בתקופת מלחמה, גם זו הצחיקה את היושב למעלה, וכך בלילה שבין חמישי לשישי, עם הישמע האזעקה על תחילת מבצע "עם כלביא" באיראן, כמתורגלים, רוקנו את בגדי הילדים למזוודה והעמסנו את הילדים לאוטו. "בבהילו יצאנו מיבנה" ל...עלומים. קיבלנו עוד מהאירוויה של החיים. פעם בורחים מעלומים ופעם - לעלומים. ב-4:15 נכנסנו בשער הקיבוץ, ישר לממ"ד. בדיעבד הבנו שבעצם עזבנו את יבנה מוקדם מהמתוכנן.

זה מייד מעלה בנו שוב את הכמיהה והתפילה כי גם אחינו יזכו לצאת ככה, "בבהילו", מהר משנדמיין, מתופת השבי ברצועה, שנמצאת כל כך קרוב אבל בעצם כל כך רחוק מאיתנו.

אין בנו די מילים להודות לכם קהילה יקרה, ואנו מייחלים יחד איתכם, קהילה שורשית ומחוברת לסביבתה ולעמה, כי נזכה כולנו לימים טובים יותר וכי מי שבאמת זקוק לשוב הביתה, יזכה לכך בקרוב ונזכה לראות את אחינו נגאלים משביים. מאחלים לכם רק ברכה ושפע, ושתזכו להמשיך תמיד להיות בצד הנותן.

אוהבים ומעריכים מאד,

משפחת ברגשטיין - יעקב, מוריה והילדים

בעלומים לאורך השנים היינו רגילים לשינויי מזג אוויר קיצוניים כמו במדינה טרופית. רגע אחד של נוף ירוק שלווה ושקט בשבילים ורגע אחד של "צבע אדום" שמפר את הרגיעה בה שהינו עד לפני רגע. כל "צבע אדום" כזה בין אם הוא שווא או רקטה בודדת, אותה למדנו בישראל לכנות "טפטוף", מביא פנימה משהו שפחות מזכיר טפטוף ויותר מבול או סערה. שנים רבות קיבוצי הסביבה היו מתפנים ליישובים מארחים או לבתי אירוח, ובעלומים הקיבוץ דגל בהישארות והמשך התנהלות כבשגרה בין "צבע אדום" אחד למשנהו. עם הזמן משפחות עם ילדים קטנים כבר לא הצליחו להכיל התנהלות שגרתית במצב לא שגרתי ובשלוש השנים שקדמו ל-7.10.23, פונונו כקיבוץ לא פעם. פה שבוע בכפר עציון, פה יומיים בירושלים, פה שבוע בים המלח וכן הלאה. תכיפות האירועים שדרשו פינוי גברה, ובכל פעם כזו היינו מחכים להודעה לאן מתפנים (שהייתה מגיעה ברגע האחרון), כדי להבין מה צריך לארוז בהתאמה. אנחנו למדנו עם "הצבע האדום" הראשון להתארגן הכי מהר שהיינו מצליחים ולצאת מהאזור, בדרך כלל לסבא וסבתא במיתר ומשם לחבור לקהילה למקום הפינוי. מאירוע לאירוע הפכנו מתורגלים באריזה בזמן קצר - שופכים את הארון של הילדים למזוודה, כבר יש ערכת משחק וציור מוכנה למקרה של פינוי, וקדימה לדרך. וכך גם בלילה שלאחר ה-7.10.23 כבר ידעו כולם שיש למצוא דרך לארוז כדי להיות מוכנים ברגע שיתנו אור ירוק לפינוי. לאן מתפנים, גילינו רק בדרך. בפסח אומרים (חלקנו) "בבהילו יצאנו ממצרים" ולמרות שאנו מתורגלים ביציאות בהתרעה קצרה, המשפט הזה ליווה אותנו ביציאה מעלומים דווקא לאחר ה-7.10. יצאנו בבהילות יותר מתמיד ובעיקר השארנו כל כך הרבה מאחור ולכל כך הרבה זמן.

השהות במלון שהכיל כאוס גדול לאחר האירועים שעברנו לא היטיבה איתנו, ולאחר חודשיים קיבלנו החלטה מורכבת לעזוב את המלון, למרות שהמשמעות הייתה מרחק מהקהילה שחוותה איתנו את שעברנו והייתה עבורנו עוגן בתקופה זו. שיחה עם **שחר טרבלסי (אניקסטר)** הובילה לשיחה שלווה בהרבה בכי (של מוריה) עם **רחלי וייצמן** היקרה

קהילת יבנה היקרה.

אנו רוצים להודות לכם שפתחתם את ביתכם וליבכם למפונים מהצפון ומהדרום וביניהם את בני משפחתנו; יעקב ומוריה, רותם, עומר, דוד, דולב ואיתי אחיה שהצטרף לחבורה.

לפני שנה ושמונה חודשים עברנו טלטלה ואובדן אישי כבד מנשוא. פוננו מבתינו והגענו למלון בנתניה. החיים במלון לא דומים לחופשה משפחתית בת כמה ימים.

כולנו היינו בסערה, מנסים לעכל את הטראומה שעברנו. היה אי-שקט, בעיקר בקרב הילדים והיה קושי לאסוף אותם ולנהל סוג של שגרה, של בית ומשפחה במלון.

ואז הגיעה ההזדמנות לעבור לגור בקיבוץ שלכם. התפעמנו מהעזרה הרבה, מהדאגה לכל הפרטים, הקטנים והגדולים, ע"מ שירגישו 'בבית'.

לנו ההורים היה רוגע לדעת שנכדינו והוריהם נמצאים במקום שפוי, בטוח ומוגן. מקום שגם לנו שימש כעוגן

אוריה, יעקב, והילדים היקרים,

הגעתם הנה אחרי הימים הקשים של השבעה באוקטובר, מקיבוץ עלומים.

אחרי תקופה קצרה בבית זמני, התמקמתם בשכנות אלינו - והפכתם מיד לחלק מהנוף, מהשכונה, ומחלב.

הילדים - כאילו תמיד היו פה - שיחקו, למדו, והתחברו באופן נוגע ללב.

עכשיו, כשאתם חוזרים הביתה - זה סוף לתקופה אינטנסיבית, בלתי נשכחת, שחיברה בינינו באופן עמוק. שמחים עבורכם - על כך שאתם חוזרים למקום שהוא שלכם, לשורשים ולבית.

תודה על שכנות עמוקה ואמיתית - על עזרה הדדית עם הילדים, קפה של אחר הצהריים, שיחות של אמהות על חינוך, הורות ואתגרים, ורגעים קטנים שהפכו למשמעותיים.

בימים שבהם המציאות התערערה, אתם הייתם תזכורת לחוסן, לאמונה ולמשמעות של קהילה.

טוב שכן טוב מאח רחוק - ואתם הייתם לא רק שכנים אלא חברים, ואנשים שמילאו את הרחוב

ושלווה כשהגענו לביקורים. נהננו גם להיות שותפים בפעילויות שונות במסגרות החינוך של הנכדים.

זו לא פעם ראשונה שקהילתכם פותחת את שעריה בפני אוכלוסייה שעברה קשיים בטחוניים לאורך זמן. לפני 57 שנים, במלחמת ההתשה, הזמנתם את ילדי קיבוץ טירת צבי ואני אחת מהם, להפגה וקייטנה אצלכם למשך שני קייצים.

כל כיתה בילתה עם קבוצת הגיל המקבילה לה. היו לנו פעילויות משותפות והרבה חוויות טובות. לכל ילד היתה 'משפחה מאמצת' שאלה הלכנו אחה"צ וכך הכרנו גם את שאר המשפחה.

התקופה הזו זכורה לי היטב על כל הטוב שהרעפתם עלינו. מרגש לדעת שאותם ילדים שאירחו אותנו בימים עברו, הם (וצאצאיהם) אלו שקיבלו בחום את בני משפחתנו.

אשרינו שזכינו, אז והיום.

משלומית ודבליה ברגשטיין, עלומים.

באנושיות פשוטה וטובה.

“עד סוף הקיץ
אדע את התשובה,
את פשר הקולות אלמד,
את כל החלומות,
אפתר את הפחדים
בסוף הקיץ שוב
אשב בין ילדים”

נפרדים מכם עם מילות השיר המקסימות של אהוד מנור שהן בעצם סוג של תפילה לימים טובים יותר. ועם תודה עמוקה בלב - על התקופה המשותפת, על

הרוח שהבאתם, על רגעים קטנים ויקרים של יום-יום.

מאחלים לכם שלווה, יציבות, וחזרה הביתה - בלב שלם ובידיים מלאות. שלכם בחיבוק

יה ורחלי טסלר, והילדים

שכנים: דוד ברגשטיין, גלי טסלר וירדן ושחר אפרתי

דעת (לא) יחיד! / מזל גוטליב

משפחות עם ילדים קטנים חווים את החוויה המפחידה הזו, אני מציעה שתיתנן עדיפות לבעיה זו בהקדם.

מזל גוטליב, בשם חברים שנשארו ללא ממ"ד ונאלצים לחפש מחסה הולם יותר או פחות, בכל פעם מחדש.

שיחה קצרה / עם מושיק גרוס, מחנך י"ב

שאלה: איך כיתה י"ב מסיימת את השנה בתקופה המאתגרת הזו?

מושיק: "היה נראה שכל ההתארגנות לקראת סוף השנה מתמסמסת, ולמזלנו עכשיו, לאחר הפסקת האש, מתוכנן ליום רביעי הבא מפגש הורים ולאחריו המסיבה המסורתית. אמנם התבטל טיול הסיום, אבל תודה לאל שאנחנו מצליחים לחלץ איזשהו סיום מכבד לנו, כצוות, וגם עם התלמידים ועם ההורים".

עם פרוץ מבצע עם כלביא, אנו שומעים בכל ערב תדרוך מפיקוד העורף (ביניהם - חברנו צביקי) כמה ממ"ד ומרחב מוגן מצילי חיים.

בכל המבצעים הקודמים דיברו על "טיפטופים", ובכך "פתרו" את בניית הממ"דים שלא נבנו עד אז. היום, כשאנו חשופים לטילים בליסטיים עמוסי חומרי נפץ, אני חושבת ומציעה לדון בדבר ולחשב מסלול מחדש לבניית ממ"ד לדירות שאינן מיועדות להריסה, שנותרו ללא מיגון.

לדעתי לכל משפחה/ צעיר וחייל שעברו לגור בדירות אלו, מגיעה ההגנה הבסיסית הזאת. כמובן שבמצב אידיאלי, בכל דירה בה מתגוררים - נכון היה שיהיה פתרון מיגון תקני ומאפשר, אך מובן שבשל הנסיבות ותהליך הבנייה, לא כולם יזכו לכך.

עכשיו כשהמציאות שונה, וחברים רבים ובעיקר

חודשים לאירוע
כתיחת הקיץ

ביום שלישי
ה' תמוז 1/7

בשעה 16:30
בבריכה

אנחנו שמחים לראותכם הצוות הפארגן וועדת תרבות

קבוצת יהודה

ספריית בית עקד

החל משבוע הבא
חיה גדיש ורחלה שנקר
אחראיות על בית עקד
יהודה ואסתר יוסף

בני הנוער גויסו לעזרה בהכנת מארזים להזמנה של "חבר" מהזיתיה

נשות יבנה ובנות הנעורים אופות לחיילים בעזה

פעילות הפגה ביצירה, אלסה עם בנותיה התאומות אוריה ויהב

אליקים איטלי - רגע בחזרה לארץ, שהתארכה מיומיים לחמישה. ברוך השב, ונתראה בקרוב עם הזוגות שעדיין בחו"ל.

איתן שחר - בפעילות הפגה לילדים

נר זיכרון חודש תמוז

תשע"ו	בתמוז	י'	עמליה ליברמן	תשמ"ד	ג'	בתמוז	יששכר כוכבא
תשס"א	בתמוז	י"א	מרים אריאל	תשנ"ח	ה'	בתמוז	אלזה וצלר
תשע"ב	בתמוז	י"א	יוסף הרטום	תשס"א	ז'	בתמוז	דרור אפרתי
תשמ"ט	בתמוז	י"ז	דוד בית אריה	תשמ"ז	ז'	בתמוז	ציפורה כהן
תשס"ו	בתמוז	כ'	ברטי אקרט	תשמ"א	ח'	בתמוז	יהודית הולנדר
תשנ"ד	בתמוז	כ"ב	יהושע שרייבר	תשס"ה	ט'	בתמוז	יהודית זמוש

קישור לאתר עם דברים לזכר הנפטרים ומיקום המצבות

סיכום תפקיד מנהל בית הספר

יאיר לסלוי

בימים אלו אני מסיים 28 שנות עבודה בחינוך, מתוכן 10 שנים כמנהל בית הספר.

בשנים אלו ראיתי עצמי כשליח של הקיבוץ, לחינוך בנותיו ובניו ברוח הדת ובערכי הקיבוץ.

בזכות העבודה בבית הספר הגענו כמשפחה לקיבוץ ובית הספר היה לי כבית וכמקום בו חייתי חיי שליחות חינוכית משמעותית ומספקת.

אז קודם כל אפתח בהודיה לה' שזיכני להגיע למקום ולתפקיד החינוכי.

תודה לכם חברי הקיבוץ והורי התלמידים, שנתתם אמון, פרגנתם וצעתם לצדי כל התקופה.

כשאני למדתי בתיכון התחנכתי בישיבת אור עציון ובהרטמן בירושלים. בתי ספר שונים בתכלית אחד מהשני, ושניהם השפיעו עלי עד היום ושימשו עבורי דגם לחיקוי בעבודתי החינוכית. המרכזיות של החוויה הדתית בעיצוב הזהות, לימוד תורה רלוונטי לחיים, חברת תלמידים מגוונת ברקע ובאיכויות והתפתחות חינוכית, דרך נתינת מגוון בחירה ואמון לתלמיד, היו עקרונות שהשתדלתי לקדם בבית הספר.

בדברי אלו ברצוני לשתף במצב בית הספר הצלחותיו ואתגרי.

בשנים האחרונות הרחבנו את מסגרת בית הספר והגמשנו את כללי הקבלה, מה שמאפשר לתלמידים מגוונים לבוא בשערי בית הספר וליהנות מהחינוך. התלמידים מגיעים מיישובי המועצות האזוריות בסביבה הקרובה והרחוקה. רוב רובם של התלמידים בוחרים ללמוד בבית הספר על פני בתי ספר באזור המגורים שלהם. בחירתם נובעת מסיבות שונות, ביניהן חינוך דתי שנותן מקום מכובד לגוונים שונים ברמת הדתיות, סביבה חברתית איכותית, איזון נכון בין לימודים לפעילות חברתית. אתגר הקליטה לבית הספר מלווה אותנו בכל שנה מחדש, בשנים האחרונות בית הספר פתח את שעריה והוא מקבל בנפש

חפצה. תלמידים ללא בחינות כניסה ומיון אקסלוסיבי. מצד אחד מגיעות פניות רבות, הרבה מעל אפשרויות הקליטה, מצד שני כבית ספר השואף למצוינות בכל התחומים יש צורך לקלוט תלמידים בעלי רמה דתית, לימודית והתנהגותית. זה אתגר שעומד לפתחו של בית הספר, כי רק האיזונים הנכונים בקליטה ושמירה על הייחודיות שלנו, יביאו לכך שתלמידי בית ספר יהיו גם מגוונים, וגם יהיו כאלו שיידעו למצות וליהנות מהחינוך הייחודי שניתן בבית הספר. החינוך הדתי בבית הספר מעסיק את הצוות החינוכי בחשיבה ובתוכניות רבות. בית הספר קולט תלמידים ממנעד דתי רחב, הדומה למנעד המגזר הדתי היום (גם בקבוצת יבנה). בבית הספר שלנו מוצאים מקום מאפשר ומכבד, יחד עם חינוך דתי הכולל קיום מצוות, שיח אמוני וחוויות דתיות. החינוך המשותף לבנים ולבנות שעדיין נותר ייחודי בחמ"ד, מהווה אבן שואבת להורים שמאמינים בסוג חינוך זה. לאורך כל השנים פועלות בבית הספר תוכניות בית מדרש "תורת חיים", תוכנית "ישיבות ומדרשות" "שבתות של רוח ואמונה". אני חושב שצבירת חוויות דתיות מתוקות נצרכת אצל תלמיד, וגם אם אינן מביאות לקיום מצוות מיידי, בבוא היום ינבטו וישפיעו על הבחירות הדתיות.

בית הספר מצטיין בצוות חינוכי מסור, אוהב את בית הספר והתלמידים ומאמין בדרך החינוכית. הצלחנו לגבש צוות מגוון ויציב, ובגלל שמו הטוב של בית הספר, נוספו לצוות בשנים האחרונות מורים ותיקים שבחרו לעבור אלינו. אתגר המשאב האנושי בחינוך מלווה את מערכת החינוך כולה וגם אצלנו. הדגש אצלנו הוא על איכות מחנכים כמובילי החינוך והקשר האישי עם התלמיד, וגם בתחום זה מורכב מאוד לגייס אנשי חינוך בנשמתם שמזוהים ומסורים לשליחותם החינוכית. אפשרות המגורים שהקיבוץ נותן לחלק מהמחנכים בבית

הספר, מושכת מחנכים טובים ונותנים לבית הספר יתרון על מתחריו.

בבית הספר מלמדים ומחנכים חברי ותושבי הקיבוץ, שהם שותפים לדרך ומחזקים את ההשפעה והרוח של המקום. מעל במה זו ברצוני להודות להם על כך:

איתי בנדב, תמר בזק, מושיק גרוס, איל זנה, אהרון אסולין, גיורא לב, יהל בוכריס, שניאור פרידמן, גיל בן חמו, איתמר דיטש, יינון אברג'ל, רעי פרץ, אילה יעקב, רותם רוזנבליט (אדר) והספרן של בית עקד צ'ף. עוד יצוינו בני הקיבוץ אבידע איטלי, אסף טסלר ורותם הקשר.

ניפרד השנה מבניה גרוס ואביה סקלי שלימדו בבית הספר ב-7 השנים האחרונות.

בית הספר נבנה בהתאמה ל-400 תלמידים וכיום, כמעט ללא שינוי במבנה, לומדים בו 800

תלמידים. המבנה צר מלהכיל ומשפיע על אפשרויות חינוכיות ופיצולי כיתות ששיקולים פדגוגיים מצריכים. אמנם הקיבוץ העמיד לרשות בית הספר את הכרם לצורך התרחבות ובנייה, ותוכנית הבנייה כבר הסתיימה. אולם בעיית המימון לא מאפשרת להתקדם, הרשות של חבל יבנה ורשת אמית לא מוכנות לתת את התוספת הנדרשת לתקציב שמעמיד משרד החינוך להרחבת בית הספר.

חינוך ילדינו הוא הבסיס לכל שאיפה ותקווה שלנו כחברה כקיבוץ וכמדינה. אני מקווה שאנשים ראויים יפנו לחינוך ויגדלו דורות.

אסיים בתודה גדולה מכל הלב והערכה גדולה לאילת, אשתי, שהיתה לצידי בתמיכה ובעצה טובה, מימי המגורים בפנימייה לאורך כל התקופה המורכבת בניהול בית הספר.

בשטומ"צ עונת תחמיץ התירס מתחילה בקרוב קציר התירס יתפרס בחודשים יולי, אוגוסט וספטמבר

**אנו גאים על כך כי עבודת כיסוי בורות התחמיץ נעשית בכוחות משותפים של חברי הקיבוץ היקרים, הנרתמים למשימה.
חשוב לנו להדגיש כי כיסוי הבור אינו דורש מאמץ פיזי מיוחד - אך נדרשת עבודת צוות.**

**בקרוב תקבלו זימונים לתורנות זו.
תודה על שיתוף הפעולה ובהצלחה לכולנו
דביר עדיקה**

התאפשר בזכות צוות מסור, קהילת עין צורים המאירה פנים ותמיכתה של קהילת המרכז כולה. במקביל, פתחו במרכז הרצוג בית מדרש וירטואלי "רוח.תקווה" - שמהווה מרחב נשמתי לעורף הישראלי. מיטב המרצים והמרצות, אנשי הרוח והחינוך, מגיעים מדי ערב בזום ומביאים עמם עומק, חוסן, אמונה ותקווה. כבר בשבוע הראשון הצטרפו למעלה מ-350 משתתפים - ואתם מוזמנים בהחלט להצטרף גם. "בזכות השותפות שלכם - אנחנו מצליחים לעשות טוב."

פעילי התנועה אף הם עמלים על תמיכה וחיבור של נושאי התפקידים השונים בכל הנדרש. אגף קהילה, אגף כלכלה, אגף חינוך, מוסדות הרוח, המכונות והמדרשות - כולם פועלים מתוך תחושת שליחות עמוקה לחזק, לתמוך ולסייע.

התגייסות כוללת למצוקות המרחב הכפרי - ניצן אבירן, מנהל אגף כלכלה, מדווח על האתגרים של המרחב הכפרי, שהם נחלת כלל משקי התנועה - הפגיעה בשיא עונת הקטיפה (אבוקדו, מנגו), הצורך הדחוף במיגונויות לחקלאות, השיבושים בגיוס עובדים זרים ובשיווק התוצרת והנזקים העקיפים והלוגיסטיים עקב מצב החירום. למרות האתגר - אגף כלכלה פועל בתיאום עם התאחדות חקלאי ישראל ומשרדי הממשלה כדי לתת מענה מהיר - החל מהארכת אשורות לעובדים ועד נוהל מיגון חירום לרפתות ולולים.

לא נשכח לרגע את המחיר הכבד מאוד שגבתה ועדיין גובה מאיתנו המלחמה הזו מול אירן והמערכה הנמשכת בעזה. לא נשכח את הפצועים, הנופלים והחטופים שלנו, ואת משפחותיהם, ובה בעת נעצור רגע להודות ולהלל על כל הניסים הגלויים שהתרחשו כאן בשבוע האחרון!

בעת כתיבת שורות אלה המציאות של כולנו עשויה להשתנות בכל רגע, ומה שרלוונטי לעכשיו, יכול להיכנס לדפי ההיסטוריה בעוד כשעה. יחד עם זאת, כחלק מהשרשרת של דורות לפנינו ודורות אחרינו, את הלולאה הזו שבה אנחנו חיים כיום, חובה עלינו לזכור ולספר בה, הן בשל האתגרים שיכולנו להם והן בשל גילויי השכינה שחזינו בהם בשלל מופעים. ונפתח בהתגייסות המרשימה של מוסדות התנועה בתוך כל עם ישראל:

מכינת יונתן - יצאה להתנדב בקיבוצים סעד ועלומים בליווי ילדים, בהקלה על משפחות מגויסות, בסיוע לקשישים ובניקוי מקלטים וזמינות לכל משימה.

מכינת צהלי על שלוחותיה בקבוצת יבנה ובעין צורים - קיימה פעילות חינוכית עם ילדים, תמיכה במשפחות מגויסות, ביקורי בית, הכנת ארוחות מושקעות, ליווי לקשישים ומשפחות עם צרכים מיוחדים.

בנות מדרשת עין הנציב יצרו מרחבים של תורה מוגנת: מקום לנשום, לשוחח, ללמוד, לראות ולהירגע - גם לחניכות וגם לצוות. מרחב של שיח ומשמעות בשיא הסערה.

חניכי מכינת רוח השדה יוצאים מדי שבוע להתנדבויות מגוונות, ובשבועות האחרונים עסקו בניקוי מקלטים ציבוריים ברחבי ערים - מקומות שהוזנחו והפכו ללא ראויים לשימוש. בפעולה פשוטה אך עמוקה, הם הופכים אותם שוב ל"עיר מקלט".

במרכז יעקב הרצוג התארגנו מהר מאוד למשימות שעת חירום כי "כשהלב אינו שקט והבית לא תמיד בטוח - השליחות מתבהרת". המרכז הפך לבית עבור עשרות מפונים - משפחות עם ילדים, קשישים ואנשים עם צרכים מיוחדים שנאלצו לעזוב את ביתם. הם מצאו כאן לא רק מיטה וארוחה חמה - אלא לב פתוח, חיבוק אנושי ומשמעות. האירוח

משולחנו של מנהל חברה ופרט

קובי שטיין

הוחלט שעוד לא הגיע הזמן להודיה במעשה חגיגי. אנו נישא תפילה שבע"ה נוכל בקרוב לחגוג בלב שלם יותר, ובשלום. וגם אז לא נשכח להעלות את החורבן ואת מחיריה הכבדים של המלחמה על ראש שמחתנו.

בהזדמנות זאת, ברצוננו להביע את הערכתנו לכלל המגויסים שלנו, בסדיר, בקבע ובמילואים - באולפני הטלוויזיה, בחזית ובעורף - אתם גאוה לנו ולעם ישראל. עשו חייל ושובו בשלום. חיבוק שלוח גם למשפחות הדואגות והמתגעגעות.

הפרטת המזון - הצעות פרטיות והכנות לאספה

הפרטת המזון עודנה על שולחנו, ואנו לקראת דיון באספה והצבעות. עם זאת, לאחרונה הוגשו כמה הצעות פרטיות נוספות, אשר דורשות מאיתנו לחשוב מחדש על המודל המוצע, ויתרונותיו וחסרונותיו היחסיים אל מול הצעות אלו. הנהלת הקהילה תידרש לכך ביום ראשון הקרוב, ובעזרת השם הנושא יגיע אל האספה בשבוע הבא.

מהנעשה בצוות החברתי של הבנייה

מאז שאושר ההרכב של הצוות החברתי של הבנייה באספה, הצוות נפגש כבר פעמיים, ועמל על גיבוש הצעות שיכולו להתייחס לרגישויות החברתיות המגוונות בנוגע לדירות החברים. מדיוני הצוות נראה שמתן מענה בדיוור מסוג אחד קשור במתן מענה בדיוור מסוג אחר, וזה קשור בסוג נוסף וכן הלאה. לקראת פגישתנו הבאה, אנו עוסקים בניסיון להרכיב סלי שיפוף לדירות השונות, ברצון להבין טוב יותר מה יגביר את שביעות הרצון של החברים שעוד מתעתדים לעבור דירה, הן בדירותיהם הנוכחיות והן באלו העתידיות. כשעבודת הצוות תתגבש להצעות קונקרטיות, הדברים יובאו בפני הציבור.

שעות מרפאה - בעמ' 9

סיום מערכת "עם כלביא", והלבטים שהוא מביא

עימו

שבועיים לא פשוטים עברו עלינו, כעם וכקהילה. המערכה של "עם כלביא" תבעה מחירים רבים, אך גם הביאה איתה רגעים גדולים שמבקשים מאיתנו להכיר בנס שקרה לנו. חמוטל הרחיבה בשבוע שעבר על העשייה של צוותי החירום וצוותים אחרים במערך הקהילתי: בחינוך, בגיל השלישי, בתרבות, במזון, בתקשורת (וידאו ו"מבית"), ובקשר עם משפחות המגויסים. תודה גם לציבור, על אורך הרוח על אף האתגרים והשחיקה, ועל ההישמעות להנחיות.

צוריאל אדמנית ז"ל הסביר את אחת מתפיסות היסוד של משנת הקיבוץ הדתי - משנת תורה ועבודה - בכך שאנו נותנים משמעות דתית למאורעות שקורים לעמנו. כדבריו: "כבחי הפרט כך בחיי הציבור, שואפים אנו ליצירת הוי רווי-חוויית דתיות, הקשורות למאורעות העוברים על הציבור בחול, שבת ומועד". מרגע שנגמרה המערכה מול איראן, ניצבנו בפני דילמה כיצד לציין זאת. איזו משמעות דתית ניתן למאורעות המערכה? ואיך נבטא במישור הדתי את רחשי התודה, בעודם מהולים בכאב?

הנהלת הקהילה, בהתייעצות עם ועדת בית הכנסת וועדת דת, התלבטה על **הוספת קטע תפילה**, כמו גם על האפשרות **לקיים קידוש הודיה על הנס**.

כאמור, ההתלבטות נסובה בין השאר בשאלה כיצד להביע תודה על מערכה ניסית כאשר מלחמת "חרבות ברזל" עוד איתנו, ובעוד החטופים אינם איתנו? האם ניתן לומר תודה גם כאשר המחיר ברכוש ובנפש בעם ישראל נוכח כל כך? נשמעו קולות לכאן ולכאן, אך לבסוף החלטנו שנוסיף פרק תהילים בתפילת השבת לפני מוסף, אך גם

יומן השבוע

• אירוע פתיחת הקיץ בבריכה - יום שלישי ב-16.00

סיכום שבועי

דינה ספראי

הסתמך מערכה, ונביט לאחור	מי במלואים? מי כבר חוזר?
מה היה פה? נשאל, נרשם ונזכר	להביא אכל או להוציא מהמקרר?
איה העם היה פלביא, והקבוצ פמרקה	אני חיוני או לא? לא ברור שום דבר
כל תכנית משתנה וכל ארוע נדחה	והאם סבא וסבתא פנויים מחר?
בגיל הרה, לתמרן, מנסים	פותרים חדשות, סוגרים, וחוזר חלילה
משבצים ורשמים, ובחצות מוחקים	איפה יש אצטקות, ואיזה בית איראן הפילה
הפעוטונים משנים מעמד	מי הלה לחלץ? ומה עושים עכשו?
לקורת גג לחסרי הממ"ד	מה אומר צביקי, ומה אומרים עליו?
המורים שואלים ואין מי שישב	מי חזר כבר מחו"ל ומי תקוע נשאר?
מה נאמר בזום ומי בכלל יקשיב	ובכלל - מתי כל זה נגמר?
ואיה מסימים שנה בלי לפגש תלמידים	ופתאום נשמע ה-"don't", בטראמפית ברוך
ואיה במקביל מעסיקים את הילדים?	ובתוך שנה חזרה השגרה
ובבקר הדשא לפני הבית - שוקק ילדים	קצת יותר בעצמנו מאמינים,
הנער וצחקי - לעזרה נרתמים.	לתחושת היכלת והגאון - חוזרים
מסיימי י"ב - עיניהם פלות	ונחבטים שוב בעזה, ושולחים לוחמים
איה נגנזות עוד ועוד תכניות	ותוהים מתי כבר ישובו כל המענים

ואנו, איש ברעהו מביטים

את עצמנו צובטים

איזה פרק בהיסטוריה - נפל עלינו בחיים,

ולו רק נעשה את הטוב, ונהיה ראויים.

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.